

IVONA
BŘEZINOVÁ

ALBATROS

První
čtení

Teta
to plete

Teta to plete

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

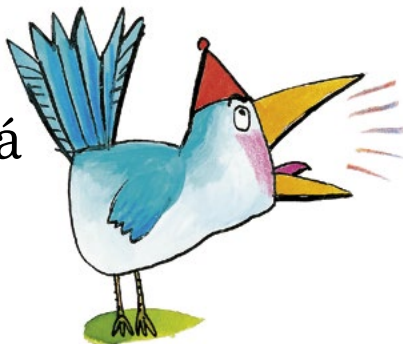

Ivona Březinová
Teta to plete – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Ivona
Březinová

Teta
to plete

Teta to plete

I V O N A
B Ř E Z I N O V Á

Ilustrovala
E V A
S Ý K O R O V Á - P E K Á R K O V Á

Albatros

Teta ráda plete. Plete svetry, šály, čepice i rukavice. A taky pohádky. Nevěříte?

Tak tady ji máme, tetu Bětu. Bez barevných klubíček vlny neudělá ani ránu. To znamená, že se bez nich nikam nehne. Má je všude s sebou. Nosí je v batohu na zádech nebo ve velké pruhované tašce. I s pletacími dráty. Protože co kdyby se někde dalo chvíli plést? Třeba na zastávce autobusu. Nebo v čekárně u zubaře. Nebo potmě v kině. Proč ne? Teta Běta to klidně zvládne i tam.

„Teto, upleť mi šálu,“ zaškemrala Šárka. „Nějakou hodně barevnou, víš.“

Teta Běta vylovila z tašky červené klubíčko a s krabatým čelem přemýšlí.

„Hodně barevnou, říkáš?“

„A budeš nám při tom vyprávět, vid’?“ přidal se Šárčin bráška Vašík.

Teta Běta nabrala pletacími jehlicemi první vlněné oko a svoje oči šibalsky přimhouřila:

„Vyprávět? Tak poslouchejte.“

Pohádka první

Byla jedna holčička, a ta ráda nosila červenou čepičku. Podle té čepičky se jí začalo říkat Červená karkulka.

Jednoho dne řekla maminka:

„Karkulko, babička má dnes narozeniny. Vid', že jí doneseš dárky a dort?“

Karkulka si všechno naskládala do košíčku a šla. Cesta ji vedla hlubokým lesem. Ale Karkulka se nebála. Lesem šla sama už mockrát. Sbírala lesní jahody a zpívala si:

„Já, Karkulka malá,
mezi jahodama,
jahůdek je na tisíce
a já jenom sama.

Kdyby bylo ještě
těch jahůdek dvě stě,
já bych se v nich červenala
jako švarné děvče.“ *

* Zpívá se na melodii písničky Já husárek malý.

A jak si tak Karkulka zpívala, objevil se před ní najednou vznešený jelen se zlatými parohy.

„A jejej,“ vyjekla Šárka. „Už to začíná. Teta to zase plete.“

A teta pletla, jen se jí jehlice v rukou míhaly.

Karkulka se jelena se zlatými parohy lekla. Ale on na ni přátelsky zamrkal a zeptal se:

„Kampak máš namířeno, děvče?“

„K babičce do chaloupky,“ špitla Karkulka. „Má dnes narozeniny, a tak jí nesu dárky a dort.“

Jelen pokýval hlavou. V tu chvíli problesklo větvemi stromů slunce a jelenovy zlaté parohy se ještě víc rozzářily.

„Proč máš tak zlaté parohy?“ podivila se Karkulka.

„To abych tě lépe viděl,“ odpověděl jelen. „Podívej, jak mi parohy na slunci svítí. Ale řekni mi, proč ty máš tak červenou čepičku?“

